

ରୋଦ ଚଶମା

ମାଝରାତ ଛିଲ ତାର ପ୍ରିୟ । ଛିଲ ପ୍ରିୟ ରୋଦଚଶମା । ଫୁଟପାତ ବଦଳ ନା ହଲେଓ ଏହି ଯେ ନିଜେର ଶରୀରଟାକେ ମିଶକାଲୋ ଅନ୍ଧକାରେ ଜଡ଼ିଯେ... ସେ କଥନ ଟୁପୁସ କରେ ଢୁକେ ପଡ଼ତ ତାର ବାଡ଼ିତେ, କେଉ ବୁଝାତେଇ ପାରନ୍ତ ନା । ମାଝରାତ ଛିଲ ତାର ପ୍ରିୟ । ଅନ୍ଧକାରେ ପ୍ରୋଜନଇ ହତ ନା ତାର କାଲୋ ଚଶମାଟାର । ତାର ଓହ ସୁନ୍ଦର ଚୋଖ ଦୁଟୋକେ ଦେକେ ରାଖିଲେ ତାଦେର ବୁଝି କଷ୍ଟ ହୟ ନା ! ଚାପଚାପ ଘାମ, ଧୁଲୋ ଚୋଥେର ତଳାୟ ଆରା ତଳାୟ କତ ଆନ୍ତରଗ... ସାରା ଦିନେର ଓହ ଦେକେ ରାଖା ଚୋଖ ତୋ ଏଖନଇ ଖୋଲାର ସମୟ । ଫେରାର ସମୟ ସେ ଗାନ ଗାଇତ... ଦେଖେଛିଲେମ କାଲୋ ହରିଣ ଚୋଖ... ତାଇ ତୋ ଛିଲ ସଦି ନା... ଅୟସିଡ ଛୁଟେଛିଲ ଶୟତାନଗୁଲୋ । ସେ ସଥନ ସୁମିଯେ ରଯେଛେ ସରେ, ଜାନଲାର ଧାରେ । ଓ ବଲେଛିଲ, ବାସବ ନା ଭାଲ, ତୁମି ଆମାଯ ଜୋର କରବେ ? ଜୋର ଓରା କରେନି...

ଗଲିର ମୁଖେ ଓରା କାରା ? ଏତ ରାତେ ନେକଡ଼େର ଦଲ ? ଓ ଥମକେ ଦାଁଡ଼ାଲ । ଓ ଏକ ପା ଏକ ପା ପିଛଲୋ... ନେକଡ଼େଗୁଲୋ ଏଗଛେ । ଓ ଦାଁଡ଼ାଲ । ଓ ଏଗଲୋ । ଏକ ପା ଏକ ପା । ଗତି ଧୀର, ବିଶ୍ଵାସୀ । ଓ ଏଗଲୋ । ନେକଡ଼େଗୁଲୋ ହାତେ ହାତ ସବୁଛେ । ଓ ଏଗଲୋ... ଓର ଚୋଖେ ଚଶମା... ନେକଡ଼େଗୁଲୋ ସବନ, ଜୋଟ ବୀଧିଛେ । ଓ ଏଗଲୋ... ନେକଡ଼େଗୁଲୋ ଟର୍ଚ ବାର କରଲ... ଓ ଏଗଲୋ ଆର ବଡ଼ଜୋର ଦୁଃଖ । ଓରା ହାତ ବାଡ଼ାଲ... ଓ ଏଗଲୋ ଓରା ବଡ଼ଜୋର ଦୁଃଖ । ଓରା ହାତ ବାଡ଼ାଲ... ଓ ଏଗଲୋ, ଓରା ଟର୍ଚ ମାରଲ... ଓ ତତକ୍ଷଣେ ଖୁଲେ ନିଯେଛେ ଓର ରୋଦ ଚଶମା... ପିଛଚେ ଓ ନେକଡ଼େଗୁଲୋ... ପାଲାଚେ...

ଅନେକଦିନ ପର ମାଝରାତେ ରୋଦୁର ଆର ଓର ଚୋଖେ ରୋଦ ଚଶମା ନେଇ ।

ଘଟନା-ଦୁର୍ଘଟନା

ସ୍ତାଲିନ ମାରା ଗେଛେନ । ପାର୍ଟି କଂଗ୍ରେସେ ବନ୍ଦବ୍ୟ ରାଖିଛେନ କ୍ରୁଷ୍ଚେତ । ତାର ବନ୍ଦବ୍ୟ ଜୁଡ଼େ ସ୍ତାଲିନ ଜମାନାର ଥବଳ ନିପୀଡ଼ନ ଆର ଅତ୍ୟାଚାରେର ନାରକୀୟ ବର୍ଣନା । ଦର୍ଶକ ଆସନେର ପିଛନ ଥେକେ କୋନ୍ତା ଏକଜନ ପାର୍ଟି ମେହାର ବଲେ ଉଠିଲେନ, କମରେଡ ଆପନି ତୋ ତଥନେ ଛିଲେନ, ତାହଲେ ପ୍ରତିବାଦ କରେନନି କେନ ? ସଭାକଷ୍ଟ ଇତ୍ତନ୍ତ ନଡ଼ାଚଡ଼ା । ମୁଖ ଘୋରାଘୁରି । କ୍ରୁଷ୍ଚେତ ବଲିଲେନ, ‘କେ ବଲିଲେନ ? ଉଠେ ଦାଁଡ଼ାନ ।’ ସଭାକଷ୍ଟ ନିଷ୍ଠକ, ପିନ ପଡ଼ାରାଓ ଶବ୍ଦ ଶୋନା ଯାବେ । ‘କେ ବଲିଲେନ ?’ କ୍ରୁଷ୍ଚେତର ମୁଖେର ହାସି ଚାଓଡ଼ା—‘ଠିକ ଏହି ଜନ୍ୟ ଆମିଓ ସେଦିନ... ।’ କ୍ଲାବ ସଭାପତି ଅରବିନ୍ଦ ଗୋପ୍ନାମୀର ଶ୍ମରଣସଭାଯ ସଥନ ପଲ୍ଟୁଦାକେ ବଲିତେ ବଲା ହଲ, ତଥନଇ ଅନୁମାନ ଛିଲ... ତବେ ଭରସାଓ ଛିଲ ମୃତ ବା ମୃତ୍ୟୁର ପ୍ରତି ଆମ-ଭାରତୀୟ ଦର୍ଶନ । ଯା ମୃତ୍ୟୁର ପର ମାନୁଷକେ ଦେବତାର ଆସନେଇ ବସାଯ । ଆପାତତ ଏ ଶ୍ମରଣସଭା ବିକ୍ଷିପ୍ତ । ଆନ୍ଦୋଲିତ । ଚେଯାର ଭାଙ୍ଗ ଶୁରୁ ହଲ । ସମ୍ବଲକେର ‘ନିଜ ନିଜ ଆସନ ପ୍ରହଳ କରନ୍ତ’ ଏହି ଅନୁରୋଧକେ ଅବ୍ୟକ୍ତ ରେଖେ ମାଇକ୍ରୋଫୋନେର ତାର ଉତ୍ପାତି । ଠେଲାମେଲି ହଟ୍ଟଗୋଲେର ମାବୋ ଅରବିନ୍ଦବାବୁର ଛବିଟା ନଡ଼େଚଢ଼େ ଉଠିଲ, ଏକାଇ ! କୀ ଅନ୍ତୁତ । ଏବଂ ତା ଖେଯାଲ କରଲ ଯେ, ମେ ଏ କ୍ଲାବେରଇ ମାଲି, ଓଡ଼ିଆ—ଅଶିକ୍ଷିତ । କିନ୍ତୁ ଏକେଏକେ ତା ନଜର କେଡ଼େଛେ ବିଶ୍ଵାସିତ ସେଇ ସଦସ୍ୟମଣ୍ଡଳୀର । ଅତ୍ୟବର୍ତ୍ତ ସକଳେ ଚୁପ । ଏବାର ଛବି ଥେକେ ଏକଟୁ ଦୂରତ୍ବେ ଜୋଟ ବୀଧି ମେ ସମସ୍ତିର ଚୋଖେ ଭୟ-ଶ୍ରଦ୍ଧା । ଏବଂ ପଲ୍ଟୁଦା କାନ୍ଦିଲେନ, ‘ଆମିଓ ସେ କଥା ବଲେ ଉଠିତେ ପାରିନି ।’ ପ୍ରସଙ୍ଗତ ବଲେ ନେଓଯା ଯାକ, ଅରବିନ୍ଦବାବୁ ମାରା ଗିଯେଛିଲେନ ମାତ୍ର ପନ୍ଥରୋ ଦିନ ଆଗେ, ଦୁର୍ଘଟନାୟ ଆର ଏ କ୍ଲାବେ ଯା ଘଟିଲି ତା ଘଟନା ।